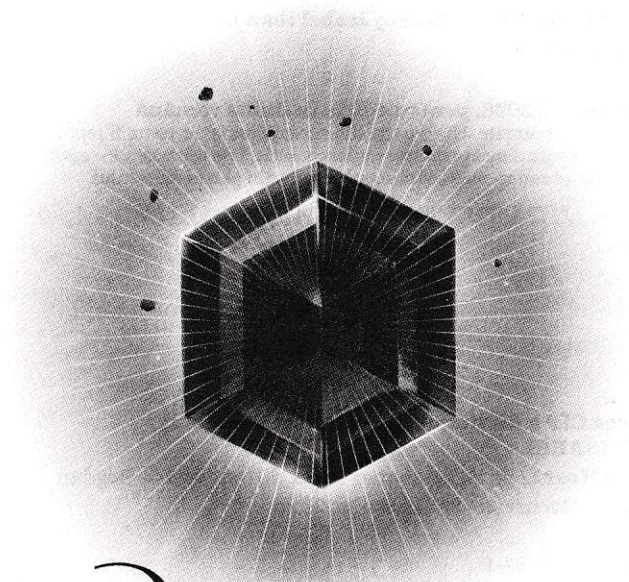

LBRIS

We know
books

ISABEL IBÁÑEZ

GRACELESS HEART

Traducere din engleză și note de
Bogdan Voiculescu

**STORIA
BOOKS**

VOLTERRA

• 9 APRILIE 1478 •

I-au închis frățiorul într-o cușcă.

Pe frățiorul ei, care, de fapt, nu mai era atât de mic, dar, pentru că Ravenna Maffei era mai mare decât el, avea să-l privească mereu ca pe un copil. Antonio a atârnat într-o cușcă din fier forjat o zi întreagă înainte ca armata florentină să îi îngăduie să-l viziteze. Chiar și atunci, au lăsat-o doar să-l privească de la distanță, atât cât să vadă cum picioarele lungi îi atârnă de la cinci metri deasupra pământului în Piazza dei Priori, atât cât să îi vadă mâinile murdare încleștate pe grătii. A fost de ajuns să se uite o dată la el și furia i-a străpuns inima, tăioasă și letală ca o lovitură de sabie. N-a mai putut să gândească, n-a mai putut să *respire*.

Pentru că furia ei era neputincioasă.

Și Ravennei nu îi plăcea să se simtă neputincioasă.

Motiv pentru care acum, în toiul nopții, căra o scară lungă pe străduțele înguste ale Volterrei. Deasupra, luna strălucea molcom, luminând poteca denivelată. Ravenna strângea din dinți, cu fața și ceafa ude de transpirație, cu sudoarea alunecându-i pe spatule întărit de anii petrecuți cărând și sculptând blocuri de piatră. Avea senzația că merge de câteva ore, acoperită din cap până-n picioare cu o pelerină întunecată care își făcea treaba puțin *prea* bine. În ciuda vântului

rece care îi ciupea obrazii, pielea îi era înfierbântată. Dar nu îndrăznea să-și dea jos gluga.

Nimeni nu avea voie să iasă din casă după apus.

Și-a plimbat privirea dintr-un capăt în celălalt al străzii pavate, ignorând energia neastâmpărată care îi clocotea în burtă. Din cauza interdicției impuse asupra orașului, ar fi fost riscant chiar și numai să se plimbe pe timp de noapte, dar ce era să facă?

Să-și lase fratele mai mic să moară încet de foame? În niciun caz!

Pulsul îi zvâcnea cumplit la gât. Era timpul să acționeze, dar cu grijă. În oraș încă se mai aflau ascunși câțiva agenți ai Florenței, câteva persoane supuse blestematei familii Medici.

Din cauza *acelei* familii fusese prefăcut căminul ei în ruine.

Fusese ideea lui Lorenzo de Medici să construiască o cetate masivă în inima Volterrei, cu ajutorul căreia să îi asuprească pe toți. Fusese ideea lui să fie confiscate bunurile familiilor care îndrăzneau să se împotrivescă dispozițiilor lui. Și tot el impusese regula care obliga locuitorii să se închidă în case înaintea înnoptării.

Din cauza *lui* pierduse Ravenna rude și prieteni apropiați.

Nu concepea să își piardă și fratele.

A tresărit la auzul mieunatului ascuțit al unei pisici vagaboande. S-a oprit și a ciulit urechile. Fiecare stradă din Volterra avea o personalitate distinctă, iar Ravenna le știa pe toate ca pe propriul puls. La ora asta a nopții, petrecăreții nesăbuiți care sfidau interdicția de ieșire intrau și ieșeau pe furiș din cârciumile îngrămădite pe Via Ricciarelli. Din același motiv, Ravenna trebuia să evite și Via Porta all'Arco, așa că îi rămâneau doar cele câteva străduțe mai puțin umblate.

Erau mai liniștite, dar mai periculoase.

Preț de o clipă, s-a gândit să se întoarcă. Dar apoi și-a amintit cum pedestrașii florentini se uitaseră rânjind la picioarele atârinate ale fratelui ei. Cum aruncaseră în el cu mâncare stricată, în timp ce acesta se străduia să păstreze o mină impasibilă, tocmai în momentul în care prietenii îi erau executați. Ravenna nu mai fusese niciodată atât de mândră de el.

Merita să riște.

A trecut colțul, manevrând cu stângăcie scara lungă, și a mers mai departe cu pași iuți. Era obișnuită să facă eforturi mari și să care poveri grele.

Știa să aplaneze certurile dintre musafiri, să își disciplineze frații mai mici și să facă bugetul hanului pe o lună. Furnizorii și negustorii tremurau în prezența ei; nimeni nu negocia mai bine decât ea. În mai puțin de o oră, Ravenna știa să pregătească o masă decentă pentru o încăpere întregă de călători flămânzi și stăpâna cu măiestrie atât prepararea unei beri savuroase, cât și infuzarea unor ceaiuri de plante calmante.

Iar, la nevoie, știa să se și apere. Mulțumită tatălui ei, ținea mereu un pumnal ascuns în cizmă. Dacă n-o să poată să-și apuce arma, ei bine, îi rămânea scara.

Magia dinăuntru ei s-a deșteptat cu o senzație de strângere ușoară între coaste. I-a amintit că mai are o a treia opțiune dacă va ajunge într-o situație critică. Dar Ravenna ar fi preferat ca cineva să o înjunghie pe ea decât să folosească magia întunecată care se ascundea în ființa ei.

A cotit pe străduța următoare.

De o parte și de cealaltă se înălțau clădiri înalte de piatră, pe zidurile cărora se vedeau urmele bătăliei împotriva Florenței. Goluri mari, ferestre sparte, pereți năruți. Fusese o luptă brutală și sângeroasă, iar sute de oameni muriseră.

Locuitorii Volterrei nu avuseseră nicio șansă împotriva familiei Medici și a acolitului lor tocmit, teribil de eficientul duce de Urbino.

Ravenna s-a forțat să privească drept înainte.

Era mai simplu decât să se gândească la familiile care locuiseră cândva în aceste clădiri.

A traversat o străduță și a dat cu ochii de două siluete înghesuie lângă un perete. Luna le-a dezvăluit contururile vagi ale trupurilor și umbrele s-au împletit sub forma a doi bărbați, unul înalt și zvelt, celălalt scund și îndesat. Acesta din urma purta o *biretta** rotundă peste părul tuns scurt și un lanț greu în jurul gâtului, care îi indica statutul înalt. Fața lui i-a amintit Ravennei de sabia pe care o purta încinsă la brâu: ascuțită și redutabilă. L-ar fi recunoscut oriunde: era *capitano* al miliției orașului. Un bărbat puternic și apărătorul lor cel mai de seamă împotriva familiei Medici, cu atât mai mult acum, după cucerirea orașului.

Pe celălalt bărbat nu îl cunoștea.

Se certau încordați. Schimbau vorbe aspre în umbrele străduței. Căpitanul și-a dus mâna înmănușată la mânerul armei. Ravenna a încetinit pasul. Deja se încrunta la ei când bărbatul mai înalt i-a simțit prezența. S-a întors parțial spre ea și chipul i s-a conturat în lumina tulbure a lunii. A ridicat din sprâncene cu răceală și s-a întors și mai mult, descoperindu-și toată fața.

Ravenna s-a oprit și scara s-a aplecat greoi.

Nu mai văzuse niciodată un chip atât de frumos.

Sprâncenele lungi și întunecate se arcuiiau sardonice deasupra ochilor cu gene groase, închiși la culoare, aproape negri, care o ținuseră de pavele. Restul feței lui era un aranjament perfect de unghiuri și de curbe perfecte. Buze pline

* Pălărie fără boruri, cu trei sau patru creste sau colțuri, purtată în mod tradițional de clerul catolic (n.t.).

care ascundeau secrete păcătoase și pomeți ascuțiți, exact ca vârful sabiei bătute cu nestemate pe care o purta. În ciuda rotocoalelor de nori cenușii care împresurau luna, Ravenna a văzut sclipirile pietrelor de peridot, diamant și smarald.

A simțit furnicăture în buricele degetelor, care tânjeau după o daltă și un cuțit de sculptat. Ar fi vrut să-i imortalizeze fața în marmură, cu toate liniile ei frapante, și să sculpeze o mantie voluminoasă care să-i fluture în jurul picioarelor lungi.

Părea o persoană imprudentă, întruparea unei porniri nesăbuite.

Bărbatul și-a plimbat privirea pe trupul ei, ascuns și el sub propria mantie grea, apoi pe scara lungă, sprijinită pe un umăr, care se întindea în fața și în spatele ei. Expresia i-a rămas impasibilă, lipsită de orice emoție, iar trupul, nemișcat și reținut, de neclintit.

Vocea i-a răsunat rece și detașată.

— A trecut ora stingerii. Vezi-ți de drum!

Ravenna s-a întors neliniștită spre *capitano*. Acesta i-a întâlnit privirea cu ochii lui căprui și calzi și i-a făcut semn cu bărbia, îndemnând-o să îi lase să discute în liniște. Ea a ezitat și, când bărbatul mai înalt a făcut un pas spre ea, a răsunat vocea căpitanului:

— Acum, *signorina!*

Ravenna a pornit pe străduță, cu stomacul făcut ghem. Discuția lor nu o privea și avea o misiune de îndeplinit, dar, cu fiecare pas, avea tot mai mult senzația că face o greșeală. Dar ce variantă avea?

Una singură. Și-a continuat drumul.

Străduța îngustă a pătruns în Piazza dei Priori distrusă. Armată florentină năvălise drept spre inima orașului, aproape scuipând vâpăi pe gură, asemenea dragonilor care zburau în jurul munților din nord. Piața era devastată, dar

Ravenna a privit dincolo de ruine, spre una dintre cuștile de fier atârdate la înălțime.

Înăuntru era închis un singur captiv.

Antonio zăcea rezemat de gratii, agitându-și picioarele fără astâmpăr. Ravenna a fost copleșită de ușurare. A privit în jur, observând mesele lungi, de lemn, aranjate în fața clopotniței magnifice care, din fericire, nu se dărâmasese. Un podium nou fusese construit alături, la vederea căruia i s-a strâns inima.

Nu trebuia să se gândească la ziua de mâine și la posibilele urmări.

Încă nu.

Antonio privea în direcția ei, cu capul înclinat, ca și când nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor. Ravenna a părăsit străduța cu pași mari și picioarele lui și-au încetat legănatul. Tânărul a fluierat încet, imitând cântecul strigilor. Ea i-a răspuns la semnal pe nerăsuflăte; scara era grea și simțea cum i se întinde o vânătaie pe pielea umărului.

Antonio a fluierat din nou, dar, de data asta, a imitat țipătul bufniței. Ravenna s-a oprit, cu picioarele tremurând. Oare văzuse pe cineva? Dar, din fericire, piața era pustie. Așadar era doar îngrijorat. A pornit mai departe, ocolind grămezile răsfricate de dărâmături și gunoaie.

— Ravenna! a șuierat Antonio. Ce cauți aici?

— Tu ce crezi?

A așezat scara pe picioare și a ridicat privirea.

— Nu ai voie să umbli noaptea! a sâsâit fratele ei.

— N-am văzut nicio strajă.

În sensul strict, nu era *chiar* o minciună.

Cușca se legăna în adierea răcoroasă, cu lanțurile zornăind și țârâind ca o stafie furioasă. Antonio și-a apropiat fața trasă de gratiile groase, de fier ruginit. Pierduse din greutate și ochii îi erau injectați; probabil că nu mai dormise de când fusese închis.

— Nu erai tu copilul responsabil?

Ravenna a apucat treptele și s-a cățarat. Scara era suficient de înaltă încât să ajungă la ușa grea, care era suficient de lată pentru a permite trecerea unei persoane și era încuiată cu un lacăt mare.

S-a încruntat la el și a întins mâna spre *scarsella* ei, o traistă mai îngustă la un capăt, sub formă de săculeț, pe care o purta nituită de cureaua artizanală din talie. Conținea o daltă mică, un cuțit pentru sculptat, un carnețel cu foile cusute de mână, legat cu o funie de pânză ceruită, și bastoane de cărbune păstrate într-un toc subțire. Ravenna nu mergea nicăieri fără ea. Își alesese cu atenție și hainele: o rochie de culoare vișiniu-închis, croită cu multă pricepere, dar cu ornamente discrete, și mantia de postav cu gluga trasă pe cap. Partea cea mai bună a rochiei? Faptul că avea destule buzunare pentru toate nevoile ei practice.

A scos cuțitul mic de sculptor, cu ochii ațintiți asupra lacătului.

— Nu! a oprit-o Antonio. Dacă fug, primul loc în care o să caute e hanul.

Ravenna se aștepta la răspunsul ăsta și a dat din cap.

— Când soldații o să vadă că nu ești acolo, o să continue căutările în altă parte.

— Și o să te închidă pe *tine* în cușcă. Trebuie să rămân, a spus, strângând mâinile pe gratii. Du-te acasă!

Ravenna l-a ignorat, chiar dacă el avea dreptate. Și-a pus la loc cuțitul și a scos din traistă o pâine groasă, aseasonată cu rozmarin și usturoi. Fratele ei i-a smuls-o din mâini și a rupt o bucată mare din ea cu dinții. Văzându-i foamea febrilă, Ravennei i s-a aprins din nou furia. Pielea bronzată i se afunda în adânciturile de sub ochi și de sub pomeți, pe care nu le avea când îl înfruntase pe unul dintre puținii soldați florentini rămași ca să asigure ordinea și să impună

interdicția aceea blestemată a circulației pe timp de noapte. Și ca să împiedice orice răzvrătire împotriva familiei Medici.

Dar, privind chipul tras al fratelui ei, a înțeles că acesta n-o să renunțe niciodată la luptă.

Ravenna era furioasă. Dar fratele ei ardea de-a dreptul, animat de un foc lăuntric și sfânt. S-a întins spre el, strecurându-și brațul printre gratii. Tânărul a lăsat-o să-i dea părul murdar de pe frunte, ceea ce nu i-ar fi permis sub nicio formă în alte circumstanțe.

— Am un plan, a șoptit.

Antonio a terminat de mestecat și a ridicat din sprâncene, așteptând curios.

— O să-ți obțin eliberarea, a spus ea.

— Cum? a întrebat el, cu o amărăciune sumbră care i-a acoperit fața precum un viscol. Ai auzit ce au spus nemernicii ăia. N-o să mă elibereze oricât i-ați plăti. Mă țin aici ca să dea un exemplu, a explicat, strângând scârbit din buze. Ca să dea încă un avertisment.

— Am eu o soluție, a insistat Ravenna. Stai închis de ceva timp, așa că poate n-ai aflat ce o să se întâmple mâine.

— Mi-ar fi fost greu să nu observ pregătirile de sărbătoare, a pufnit Antonio, arătând spre mese și platforma înălțată. Cine vine? a întrebat, încleștând pumnii. Ei? Familia Medici? Vin să ne rădă în nas?

Le-a rostit numele ca pe un blestem.

— Nu e un festival, a spus Ravenna. E o *competiție*. Nu familia Medici o organizează, ci aliații lor. Trebuie să ajungă mâine-dimineață.

Expresia bătăioasă de pe fața lui a dispărut; și-a lăsat brațele în lături și s-a rezemat cu spatele de gratii.

— Doar nu vrei să spui...

— Da, *ei*. Nemuritorii, a spus, făcând o scurtă pauză. Familia Luni.

S-au privit uluiți câteva secunde.

Nimeni nu știa de unde veniseră cei din *famiglia* Luni, doar că sosiseră în Florența cu aproape un secol în urmă și că de atunci practic conduceau orașul, chiar dacă faptul nu era recunoscut oficial. Mulți credeau că membrii ei sunt fae, dar asta nu explica de ce alegeau să trăiască într-un oraș tipic uman și să se amestece îndeaproape în treburile oamenilor, de vreme ce ființele fae erau notorii doar pentru înțelegerile dezastruoase pe care le propuneau.

Dacă membrii familiei Luni chiar erau fae, atunci erau un soi neobișnuit.

Și, cu excepția familiei Medici, nimeni nu mai avea o influență atât de mare.

Cu mult timp înainte de nașterea Ravennei, împăratul Sfântului Imperiu Roman oferise familiei Luni un ducat drept răsplată pentru serviciile aduse Republicii Florentine. Fiul cel mai mare fusese numit cavaler și avea să moștenească averea familiei, majoritatea proprietăților și mult râvnitul titlu. Fratele lui mai mic conducea armata florentină – el îl adusese la ușa lor pe ducele de Urbino –, iar sora lor mezină fusese proclamată contesă.

Și, de parcă nu ar fi fost de ajuns, despre frumusețea și eleganța fraților se povestea și se cânta în toate cârciumile, la toate banchetele, festivalurile și turneele, pe toată întinderea peninsulei.

Ravenna nu suporta nici poveștile, nici cântecele.

Chiar dacă erau scandalos de frumoși, de bogați și de puternici.

— De ce Dumnezeu vin aici? a întrebat Antonio, mijind ochii la ea. Și ce legătură are asta cu mine?

— Organizează o competiție pentru sculptori. Participanții trebuie să-și prezinte operele cele mai reușite – a arătat spre una dintre mese –, iar *famiglia* Luni o să aleagă un câștigător.

— *Repet*, a spus nerăbdător fratele ei. Nu înțeleg ce...

— Vreau să concurez.

Antonio s-a repezit în față și cușca s-a legănat îngrozitor. Ravenna s-a apucat de o gratie, ca să-i oprească mișcarea.

— Nu ești sculptor, a spus.

Ravenna a luat mâna de pe gratie și s-a încordat.

— Ba da, sunt!

— Ți-ai pierdut mințile? a întrebat Antonio. Ești femeie. Cine o să te lase să participi? *Nimeni!* a exclamat și a clătinat din cap, uluit și descurajat în același timp. Mă uimești, Ravenna. Părinții noștri oricum suferă pentru că am fost încuiat aici. De ce vrei să le pătezi numele și mai mult?

— Pentru că vreau să te ajut, a spus ea încet, rănită.

— Ravenna...

Sora lui a ridicat mâna ca să împiedice orice altă împotrivire.

— Nu m-ai întrebat ce primește câștigătorul.

Antonio a scos un sunet exasperat din fundul gâtului.

— Nu contează.

— Ba contează. Învingătorului i se acordă o favoare. Orice își dorește, a explicat, uitându-se atent la fratele ei, care a făcut ochii mari. Recompensa mea o să fie eliberarea ta și ștergerea acuzațiilor care ți-au fost aduse.

Antonio s-a holbat la ea, iar o urmă de speranță i-a apărut în ochii întunecați. Dar apoi orice emoție i-a dispărut de pe chip și speranța i s-a stins.

— Nu ai nicio șansă să câștigi. Concurezi împotriva lui Mirandola și Bramante.

Ravenna s-a abținut să-i scuture cușca.

Pentru că el avea dreptate. Chiar *era* o misiune imposibilă.

Șansele ei de câștig erau, practic, inexistente. Părinții ei erau hangii onorabili, cunoscuți pentru ospitalitatea lor, nu